

Muziektheater Regisseur Alain Platel en componist Fabrizio Cassol brengen de dood naar het theater en geven zo een visuele vertaling aan Mozarts 'Requiem'.

Subtiele sterwen op scène



In 'Requiem pour L.' wordt gezongen in het Latijn, Lingala en Swahili. © Chris van der Burght

Requiem pour L.
Les Ballets C de la B

★★★★★
Gezien op 18/1 in
Berlijn. Nog te zien in
De Munt (9-13/2),
Genk (24/2), Kortrijk
(3/3) en De Singel
(8-10/3).

Metershoog en -breed, in zwart-wit en in slow motion, wordt het laatste uur geprojecteerd van een vrouw die het tijdige voor het eeuwige verruilt. Klinkt heftig en shockerend? Dat is het niet. Met veel respect en integriteit wordt de onbekende vrouw (de L. uit de titel, die je ook kan lezen als 'elle') op het toneel gebracht. Via een camera boven naasten haar nog een laatste keer aanraken, alvorens ze vredig inslaapt.

Requiem pour L. wordt aangekondigd als 'een voorstelling over het leven, waar de dood bij hoort'. Dit project vertrekt vanuit een grote persoonlijke noodzaak voor Alain Platel. Op korte tijd verloor hij zowel zijn vader, zijn onafscheidelijke hond als zijn artistieke mentor Gerard

Mortier. De dood was altijd al aanwezig in zijn werk, denk aan *Out of context* (opgedragen aan de toen net overleden Pina Bausch) en zijn vorige productie *Nicht schlafen*, waarin de huid van dode dieren (een scenografie van Berlinde De Bruyckere) het decor vormde.

Het requiem vormde een gepaste verflanking voor de dood die zo alomtegenwoordig was in de nabije omgeving van Platel. Zijn muzikale kompaan Fabrizio Cassol (bekend van de band Aka Moon) bewerkte Mozarts' laatste onafgewerkte compositie tot een muzikale smeltkroes. Er doen opnieuw heel wat van de Congolese muzikanten mee uit *Coup fatal*, de succesvolle samenwerking tussen Platel en Cassol uit 2014 waarin Westerse barok een geslaagd huwelijk aanging met Afrikaanse ritmes

en melodieën.

Dat is hier ook het geval. Zo worden het Kyrie Eleison en het Dies Irae funky rockstukken. Naast drums en accordeon bestaat het instrumentarium uit gitaren en dimpiano's. Er wordt gezongen in het Latijn, Lingala en Swahili. Dit theaterconcert bruist geregeld van het leven, zoals wanneer de performers energieke afscheidsrituelen dansen op z'n Afrikaans. Op andere momenten is de sfeer eerder ingetogen, somber en verdrietig. Zoals de scène waarin Niels Van Heertum op zijn eufonium als een soort engel des doods een laatste eerbetoon brengt voor de stervende vrouw op de achtergrond.

Tussen de veertien muzikanten zit maar één vrouw, maar de lyrische zangeres Nobuhiko Mngxekeza staat stevig 'haar

mannetje'. Tussen het zingen en musiceren bewegen zij zich doorheen een wirwar van grote zwarte graven van verschillende hoogte, die meteen doen denken aan het Holocaustmemoriaal in Berlijn (waar het stuk vorige maand in première ging). Zo complex en geraffineerd de muziek, zo uitgepuurd en sober is de scenografie.

Dat maakt van deze *Requiem pour L.* geen evidente voorstelling. Op theatervlak is er soms weinig variatie, waardoor je gedachten tijdens het uur en veertig minuten wel eens durven af te dwalen. Maar de muzikale cross-over werkt ook hier uitstekend. En het beeld van de stervende vrouw zal voor altijd op ons netvlies gebrand staan. Dit requiem is de mooiste dodenmis die ze zich kon wensen.

FILIP TIELENS